

MÁRAI SÁNDOR

Némák

(REGÉNYRÉSZLET)

... Mihály a márvánnyal bevont kandalló előtt állott, s tűnődve nézte a keskeny tartóba ágyazott gyertya lángjának pislákolását, a meg-meglobbanó fényt, mely szenvtelen karcsúságával Verára emlékeztette, amint egy hűvösen fényes őszi délelőttön a budai kiskávéház szürke tornácán olvadó fagyaltja mellett sértődötten hallgat.

Kopogtak. Mihály lassan megfordult. Az ajtóban Vera állott. Mihály elbiggyesztette ajkát.

- Eljöttél - mondta inkább, mint kérdezte, és ez a szó, ez a hűvös, kurta, nyolc karakternyi szó, ez a befejezett múlt idejű, egyes szám második személyben megfogalmazott igekötős ige, ez a kifürkészhetetlen vágyakat és gondolatokat makacsul elhallgató verbum praefixum úgy hangzott el Mihály szájából a tágas ebédlőben, melyben a gyertya fénye mind homályosabban libbent a kérlelhetetlenül, sértődötten beáramló légvonat hatására, miközben a bécsi műhelyből származó ébenfekete karosszék illetlenül reccsent, s a távbeszélő a sarokba állított spirális mintázatú kassai szekrényen, Mihály atyai örökségén, rejtelmesen hallgatott, úgy hangzott el, hogy mindketten azonmód tudták, ezen az estén valamit meg kell beszélniük egymással, valamit el kell mondaniuk egymásnak, hogy választ kell adniuk egy kérdésre, melyet még sohasem fogalmaztak meg, egy kérdésre, mely eddig sosem hangzott még el, mely senkinek sem jutott még eszébe, egy kérdésre, melyre válaszolni kell. Nem most. Rögtön. Máskor.

Tudták.

- El - felelte Vera tűnődve, és a kandalló felé fordult. Arca olyan volt az ide-oda táncoló fényben, akár egy hallgatás, akár egy válasz. Válasz, egy soha fel nem tett, soha meg nem válaszolt kérdésre. Egy mély értelmű csönd. Tűnődve hallgattak.

Mihály a Garfunkelek makacsságával lehunyta szemét. Ebben a pillanatban semmit sem látott. Nem tudta, Vera hol van, itt van-e egyáltalán, itt, a bútorkakasszagú boltozatos teremben, nem tudta, járt-e itt valaha az asszony, nem tudta, él-e még. Nem tudta, mi van. Úgy érezte, ezen az estén valami bevégezetlen marad. Az asszony reá emelte tekintetét.

- Alszol?

Mihály nem felelt, s a kérdés, Vera kérdése süketen, megválaszolatlanul, mintegy megalázottan, egyszersmind hallgatva, sértődötten hullott alá Mihály mamuszára.

Csönd volt. Hallgattak. Tűnődtek ...

(Ferdítette: KISS LÁSZLÓ)

